

(Atkelta iš 21 p.)

lapeliai, tarsi žali žemės lašeliai. Toliau – laukas, pilnas, pilnas baltų ramunių. Vėjas švelniai brauko jų žiedelius, tarsi norėtų išsirinkti, kuris čia gražiausias. Į pakalnę nubėga takelis. Nuskubu juo ir aš, basomis kojomis, šviesia suknele, pati šviesi ir linksma, lyg ši vasaros diena. Mažas upeliukas vingiuoja tarp vešlių alksnių. „Oi upeliuk, tu išdžiūtum už kelių dienų jei tavęs nesaugotų šie tamsūs krantų sargybiniai!“

Kitoje upeliuko pusėje – vėl toks pat laukas. Į kalnelį kyla siauras takas. Vienoje jo pusėje neryškiai raudonuoja dobilai, kitoje žydi ramunės. Skinu baltus jų žiedus ir dainuoju: „Pamilo dobilas raudonas, lankų ramunę baltą...“

Ne, netinka raudonasis dobilas į puokštę, kažkoks perdaug kuklus, visai neryškus. Kas kita – ramunės; koks jų grožis! O saulė tokia karšta, o ramunių auksinės akys net žiba džiaugsmu – žydėti, žydėti mums!... O... vasaros diena saulėtoji! Ir nubėgu akimis pro beržų gojelį, dar toliau... toliau... iki paties horizonto. Ar iki pat to tolumo horizonto žydi ramunės? O gal visoje žemėje šiandien žydi baltosios ramunės? O gal visur tokia pat saulėta vasaros diena?

Mano nuostabūs saulėtos dienos vaizdas kryptelėjo, viskas susiūbavo ir pasikeitė.

Aš stovėjau rudens lietaus išmirkusioje pamiškėje. Beržo šakos jau buvo nusvirusios, lapai pageltę, lyg tuoj tuoj turėtų byrėti žemyn...

Apsidairiau. Ramunės parudavusios, kur ne kur stypso pavargęs žiedelis. Upeliuko sidabrinė srovelė drumsta, neša ir neša parudavusius lapus... O horizontai paslėpti miglų. Sunkiai įkopiu į kalvelę ir sustoju po beržu. „Kaip gerai, drauguži, kad Tu čia esi, nors liūdnas, bet dar stiprus. Kaip gera atremti petį į Tave. Pastovėkim abu, paliūdėkim savo vasarų...“

Kuliamuosius dobilus nupjovė ir sukrovė į daržinę. Paėmiau dobilų kuokštą, prispaudžiau prie savęs ir pajutau tarsi saulės šilumą, laukų kvapą, praėjusios vasaros karštį...

1980 m. spalio mėnuo.



BIJUOTĀ. Puoškas Dioniza ikorts muziejus

FOTOREPORTAŽUS

GRIKPIEDIENĒS LIUDAS
PORTĒGRAPEJĒS



